

Sygn. akt V KZ 22/16

POSTANOWIENIE

Dnia 24 maja 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dorota Rysińska

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 24 maja 2016 r.

zażalenia **W. S.**

na zarządzenie Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 31 marca 2016 r., sygn. akt II AKo [...],

w przedmiocie odmowy przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania w sprawie Sądu Rejonowego w J., sygn. akt II W [...] i Sądu Okręgowego w J., sygn. akt VI Ka [...]

p o s t a n a w i a:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Podstawą odmowy przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania w opisanej powyżej sprawie o wykroczenie, legło stwierdzenie, że wniosek ten zawiera, nieuzupełniony w wyznaczonym terminie, brak formalny polegający na jego niesporządzeniu i niepodpisaniu przez adwokata. W zarządzeniu odnotowano, że wyznaczony dla W. S. obrońca z urzędu nie znalazł podstaw prawnych do wystąpienia z takim wnioskiem.

W zażaleniu złożonym na przytaczane zarządzenie ukarany W. S. zarzucił temu zarządzeniu naruszenie szeregu przepisów procesowych, skutkujące niewyznaczeniem obrońcy z urzędu zgodnie z postulatem wnioskodawcy, nedoręczeniem mu opinii wyznaczonego obrońcy, jak również nierozważenie przyczyn wznowienia postępowania z urzędu. Skarżący odniósł się ponadto do kwestii dotyczących meritum oraz sposobu prowadzenia różnych postępowań z

jego udziałem. Na tej podstawie wniósł o zmianę zaskarżonego zarządzenia i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu „w materii wznowienia postępowania”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Odnosząc się do argumentów kwestionujących prawidłowość postępowania w kwestii wniosku o wznowienie postępowania, złożonego osobiście przez ukaranego W.S., stwierdzić należało, że podnoszone przez skarżącego okoliczności bądź nie znajdują potwierdzenia w aktach sprawy, bądź nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia.

Należy zauważyć, że po wyznaczeniu ukaranemu, na jego wniosek, obrońcy z urzędu – w celu rozważenia prawnych podstaw wystąpienia o wznowienie postępowania – wnioskodawca złożył pismo, w którym domagał się, by ten właśnie wniosek rozpoznał Sąd Okręgowy w J., wyznaczając mu obrońcę z obszaru tego Sądu. Pismo to spotkało się z odpowiednią reakcją Sądu Apelacyjnego, który poinformował wnioskodawcę o treści przepisu art. 113 § 3 k.p.s.w. (k. 24). W tej sytuacji, kolejne argumenty niniejszego zażalenia, zarzucające niewyznaczenie obrońcy z terenu J., gdzie wnioskodawca zamieszkuje, nie znajdują uzasadnienia, tym bardziej, że miejsce wykonywania praktyki przez wyznaczonego adwokata nie ma znaczenia dla oceny rzetelności wykonania przez niego obowiązku, do którego został wyznaczony.

W zaskarżonym zarządzeniu dokonano oceny efektywności udzielonej wnioskodawcy pomocy prawnej i ocena ta nie budzi zastrzeżeń. W szczególności należy podkreślić, że w kompetencji wyznaczonego z urzędu obrońcy leżało zarówno sporządzenie wniosku o wznowienie postępowania, jak i wyrażenie stanowiska, iż podstaw ku temu nie stwierdził (art. 113 § 1 k.p.s.w. w zw. z 545 § 2 k.p.k. i art. 84 § 3 k.p.k.). Przypomnieć zaś należy, co Sąd Najwyższy wielokrotnie akcentował, że wniosek o wznowienie prawomocnie zakończonego postępowania jest wysoce sformalizowanym, nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, co oznacza, że tylko podmiot dysponujący fachową wiedzą i umiejętnościami – jakimi nie dysponuje strona postępowania – jest w stanie ocenić warunki do wystąpienia z tym wnioskiem, a następnie sporządzić go zgodnie z wymogami prawa. Wywody zażalenia kierujące uwagę na pominięcie przez obrońcę kwestii wznowienia

postępowania z urzędu są natomiast o tyle bezprzedmiotowe, że skarżący sam dostrzega różnicę między oboma trybami wszczęcia postępowania o wznowienie, a więc na wniosek strony (sporządzony i podpisany przez podmiot profesjonalny) oraz z urzędu, kiedy to sąd z własnej inicjatywy (choćby podjętej w wyniku sygnalizacji) orzeka o wzruszeniu rozstrzygnięcia prawomocnie kończącego postępowanie. Na marginesie więc już tylko można dodać, że w sprawach o wykroczenia do wznowienia postępowania z urzędu może dojść tylko w sytuacji, gdy ustawa to przewiduje (art. 113 § 1 k.p.s.w.).

Nie odpowiada wreszcie rzeczywistości twierdzenie skarżącego co do niedoręczenia mu opinii obrońcy o niestwierdzeniu podstaw do sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie. Jak wynika z akt sprawy (k. 23, k. 33, k. 36), w dniu 30 listopada 2015 r. wydano zarządzenie o informujące wnioskodawcę o stanowisku obrońcy i wzywające go do uzupełnienia braku formalnego jego wniosku we własnym zakresie, dołączając do pisma opinię obrońcy. Pismo to, wysłane w dniu 2 grudnia 2015 r., wnioskodawca odebrał w dniu 7 grudnia 2015 r. w placówce doręczyciela, jako uprzednio awizowane, co potwierdził złożonym podpisem. Braku tego wnioskodawca jednak nie uzupełnił.

W stwierdzonych okolicznościach Sąd Najwyższy nie znalazł podstaw do podważenia zaskarżonego zarządzenia z dnia 31 marca 2016 r., jako znajdującego uzasadnienie we wskazanych w tym zarządzeniu przepisach prawa, i dlatego orzekł, jak na wstępie.